

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupen JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2010, č. j. 16/66251/2010/1689,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 6. 2010, kterým bylo zamítnuto odvolání právnické osoby AAA TAXI s.r.o. a žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 4. 2010, č. j. MHMP 252648/2010, jímž byla společnosti AAA TAXI s.r.o. za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 500 000,- Kč.

V žalobě žalobce namítl, že v rámci správního řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, dále že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány

nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Poukázal na to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku subjektu správního deliktu, když subjektivní odpovědnost za správní delikt byla jimi shledána na straně žalobcova zaměstnavatele, společnosti AAA Taxi, s.r.o., jakožto provozovatele taxislužby, která byla tím, kdo účtoval vyšší jízdné, avšak přesto byl žalobce jako řidič postižen tím, že je označen za osobu nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Dále žalobce namítl, že žalovaný se také nevypořádal s jeho námitkami v tom smyslu, že žalobce nemůže být označen za nespolehlivého ve smyslu zákona o silniční dopravě jen proto, že dodržoval své zákonné povinnosti vůči zaměstnavateli, tedy plnil pokyny nadřízených vydané v souladu s právními předpisy – přitom posouzení toho, zda se v konkrétním případě pokynu daného zaměstnavatelem žalobci a týkajícího se výše účtované ceny za poskytovanou službu, jedná či nejedná o pokyn vydaný v souladu s právními předpisy, jistě nelze na žalobci spravedlivě požadovat. Konečně žalobce namítl, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané správním řádem a správní orgán ani nečinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dní, ani se nejedná (slovy § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu) o případ zvláště složitý. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dní a dokonce i tato lhůta byla překročena a rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 25. 9. 2009 doručením oznámení o jeho zahájení, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 6. 4. 2010, tedy po více jak půl roce. Pokud pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami (zákon o cenách a navazující cenové předpisy, správní řád, zákon o státní kontrole), žalobce je naproti tomu toho názoru, že pokud s ním bylo vedeno „kontrolní řízení“, pak naprosto neproběhlo podle jmenovaných předpisů, neboť při něm mimo jiné nebylo kontrolované osobě - žalobci oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly, rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Uvedené tvrzení žalovaného je tak dle názoru žalobce zcela nepřezkoumatelné. Protokol ze dne 13. 1. 2010 pod č. C/130110/3/Ho byl sepsán až dodatečně, a to nikoli s žalobcem, ale se zástupci provozovatele taxislužby. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Ministerstva financí, tak jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl, že by žalobce nesl odpovědnost za porušení cenových předpisů, a že účastníkem řízení je proto, že může být rozhodnutím dotčen na svých právech nebo povinnostech. Jeho označení za nespolehlivého vychází z ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. Lhůta 30 pro skončení řízení u správního orgánu I. stupně je procesní a její nedodržení neznamená nezákonnost. Řízení se žalobcem bylo zahájeno z moci úřední podle ust. § 15 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, a s podklady pro rozhodnutí byl žalobce řádně seznámen. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud rozsudkem ze dne 27. 6. 2014, č. j. 7 Af 31/2010-32, napadené rozhodnutí zrušil, když je shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

Na základě kasační stížnosti žalovaného ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 29. 9. 2014, č. j. 1 As 113/2014-40, citovaný rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že:

„[20] Spornou otázkou tedy je, zda správní orgány mají povinnost ukončit správní řízení určitým formalizovaným způsobem (vydáním rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, anebo usnesení ve smyslu § 76 správního řádu) ve vztahu ke všem jeho účastníkům. Závěr, k němuž městský soud dospěl v posuzované věci, zřejmě vychází z právního názoru, že takovou povinnost mají, což je ovšem mylný názor, který nerespektuje konstrukci účastenství obsaženou ve správním řádu. Ustanovení § 27 správního řádu totiž rozlišuje účastníky řízení ve věci, též označované za přímé, či hlavní účastníky (odst. 1), dále tzv. dotčené, respektive nepřímé či vedlejší účastníky (odst. 2), a konečně také účastníky, kterým toto postavení přiznávají zvláštní zákony (odst. 3). Rozdíl mezi hlavními a vedlejšími účastníky (osoby, jejichž účastenství je stanoveno zvláštními zákony, mají postavení buď účastníků dle odst. 1 nebo dle odst. 2) spočívá v tom, že toliko hlavní účastníci jsou bezprostředními adresáty rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutím se jim zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti, nebo se rozhodnutím prohlašuje, že takové osoby práva nebo povinnosti mají anebo nemají. Vedlejšími účastníky jsou osoby, které „mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“. Rozhodnutím vydaným v daném řízení tedy vedlejšímu účastníkovi žádná nová práva ani povinnosti nevznikají, pouze může dojít ke změně jeho právního postavení v důsledku rozhodnutí. Proto se také vedlejší účastníci (na rozdíl od hlavních účastníků) neuvádějí ve výrokové části odůvodnění (viz § 68 odst. 2 správního řádu) a není důvod ani k tomu, aby řízení bylo ve vztahu k nim ukončováno nějakým jiným formalizovaným způsobem (srov. také Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2. vydání, 2012, str. 326-335).

[21] Ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 stanovilo, že „[p]rodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1“. Prodávajícím byla v daném případě právnická osoba AAA TAXI s.r.o., která byla proto také hlavním účastníkem předmětného řízení o správním deliktu.

[22] Podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 4. 2013 zároveň platilo, že osoba, „která se jako řidič vozidla taxislužby v průběhu posledních tří let dopustila jednání, za něž byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy“, se nepovažuje za tzv. spolehlivou osobu. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení je přitom podnikatel v silniční dopravě povinen zajistit, aby práce řidiče vozidla určeného pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče vykonávala pouze osoba spolehlivá. Podle § 21 odst. 9 téhož zákona příslušný dopravní úřad rozhodoval o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistil, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti [nyní je pravomoc dopravního úřadu odebrat oprávnění řidiči taxislužby, který přestal být spolehlivým, upravena v § 21c odst. 3 zákona o silniční dopravě, skutková podstata „ztráty spolehlivosti“, jak byla upravena výše citovaným ustanovením, byla ze zákona zcela vypuštěna novelou provedenou zákonem č. 102/2013 Sb.]

[23] Žalobce, který byl v případě posuzovaného skutku řidičem vozidla taxislužby provozované výše uvedenou právnickou osobou, tak představoval vedlejšího účastníka daného správního řízení. Nebyl sice bezprostředním adresátem rozhodnutí správního orgánu, ale je zjevné, že tímto rozhodnutím mohl být přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Žalobce by byl bezprostředním adresátem až v případě eventuálního

navazujícího rozhodnutí o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Rozhodnutí magistrátu (a ani rozhodnutí stěžovatele) tak nemůže být nesrozumitelné z důvodu, že správní orgány nerozhodly o odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, respektive nevyloučily jeho odpovědnost, ani řízení vůči němu nezastavily. Vzhledem k tomu, že žalobce byl vedlejším účastníkem daného správního řízení, nebylo ani možné, aby o něm magistrát rozhodl ve výrokové části svého rozhodnutí, stejně jako tomu bývá v případech řady jiných řízení, kterých se účastní tzv. vedlejší účastníci.

[24] Rozhodnutí správních orgánů nejsou nesrozumitelná ani z důvodu, že by nebylo zřejmé, kdo se měl deliktního jednání dopustit. Jak příhodně uvedl stěžovatel v kasační stížnosti, z rozhodnutí magistrátu i správního orgánu druhého stupně je zřejmé, že jednání v rozporu s cenovými předpisy se sice dopustil žalobce, ale odpovědnost za toto jednání nese provozovatel AAA TAXI s.r.o. jako prodávající. Jedná se o případ objektivní odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Z tohoto hlediska je skutečně poněkud matoucí a nepřesné tvrzení magistrátu uvedené na str. 8 odůvodnění jeho rozhodnutí. Magistrát zde nejprve konstatoval, že žalobce se nabytím právní moci tohoto rozhodnutí stane osobou nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. K tomu dodal, že „předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.“ Magistrát tímto tvrzením zřejmě hodlal vyjádřit, že je nepochybné, že jednání, za které sankcionuje právnickou osobu AAA TAXI s.r.o., se jako řidič vozidla taxislužby dopustil žalobce, čímž bude v jeho případě naplněna zmíněná skutková podstata „ztráty spolehlivosti“ řidiče. Z této drobné nepřesnosti však nelze dovozovat, že by rozhodnutí správních orgánů byla nesrozumitelná, jak učinil městský soud.“

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v podané žalobě a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především namítal nejasné vymezení subjektu správního deliktu, když v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potvrzeného napadeným rozhodnutím, je uvedeno, že: „předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.“ Nelze však přehlédnout, že tvrzená subjektivní odpovědnost za správní delikt byla správními orgány shledána na straně žalobcova zaměstnavatele, společnosti AAA Taxi, s.r.o., jakožto provozovatele taxislužby. Pokud by totiž správní orgány neshledaly „subjektivní odpovědnost“ (tedy odpovědnost za zavinění) za správní delikt na straně provozovatele taxislužby, zcela jistě by mu za takový správní delikt nemohly uložit citelnou sankci. Za tentýž delikt přitom nemůže nést tutéž odpovědnost zároveň více subjektů, jak vyplývá ze základních zásad správního řízení. Pokud tedy pokuta je uložena provozovateli taxislužby, který je shledán odpovědným za spáchání správního deliktu spočívajícího v údajném porušení cenových předpisů, pak takový závěr správních orgánů logicky vylučuje současně vyslovený závěr, že by předmětný delikt způsobil „výhradně individuálním jednáním“ řidič vozidla taxislužby. Naopak řidič taxi neměl na výši účtované ceny sebemenší vliv, tudíž svým individuálním jednáním ke spáchání správního deliktu ničím nepřispěl. Žalobce je toho názoru, že podle platné právní úpravy odpovědnost za účtované ceny nenese on, jako řidič, ale jeho zaměstnavatel, provozovatel taxislužby. To vychází z předpokladu, že je to právě provozovatel taxislužby, kdo má z účtované částky největší majetkový prospěch a

zájem na její co možná nejvyšší výši. To je také důvodem, proč pokuta za porušení zákona byla uložena pouze provozovateli a nikoliv řidiči taxislužby. Pokud tedy řidič nenese odpovědnost za účtované ceny, nemůže být za jejich tvrzenou protiprávnost ani postižen tím, že je označen za osobu nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této otázce *„poukazuje na ustanovení § 9 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ze kterého nespolehlivost řidiče vyplývá“* (str. 13 napadeného rozhodnutí), pak se mylí, neboť nespolehlivost řidiče nevyplyvá ze zmiňovaného ustanovení § 9 zákona o silniční dopravě o sobě, neboť toto ustanovení obsahuje pouze tzv. hypotézu právní normy, která k vyvolání právních účinků (tzv. sankce právní normy) v takové normě předpokládaných (v tomto případě nespolehlivosti řidiče) nutně potřebuje koexistenci jednání naplňujícího tvrzenou hypotézu. Nespolehlivost konkrétní osoby (žalobce) nikdy nemůže vyplývat pouze z ustanovení zákona, jak se domnívá žalovaný. Dle názoru žalobce o nejasnostech žalovaného v otázce subjektu přezkoumávaného správního řízení vypovídá i tvrzení žalovaného na str. 14 napadeného rozhodnutí. Tvrzení, že pokuta *„...byla účastníku řízení uložena (...) za porušení cenových předpisů (...) tím, že účastník řízení účtoval jízdné za poskytnutou službu vyšší, než byl dle názoru žalovaného oprávněn, jednoznačně implikuje, že vyšší jízdné neúčtoval žalobce, ale právě druhý z účastníků řízení - provozovatel taxislužby společnost AAA Taxi, s.r.o. Pokud žalovaný dále v této souvislosti s otázkou, zda řidič může či nemůže být účastníkem řízení vedeného s provozovatelem taxislužby podle zákona o cenách uvádí, že „Řidič tedy může být vydaným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech, a proto je správně účastníkem řízení“*, jedná se o otázku odlišnou, než zda-li může být označen za osobu nespolehlivou ve výše uvedeném smyslu. Nelze odhlédnout ani od toho, že závěr napadeného rozhodnutí vychází z protokolu sepsaného dne 13.1.2010 pod č. C/130110/3/Ho, a to se zástupci provozovatele taxislužby, nikoli s žalobcem. Kontrolovaným subjektem v posuzovaném případě byl nade vší pochybnost právě provozovatel taxislužby, nikoli řidič taxi, který nebyl vypracování protokolu ani přítomen. Z teorie subjektu pak vyplývá, že řidič nemůže nést odpovědnost za porušení, jehož se údajně dopustil provozovatel jakožto subjekt od řidiče odlišný.

Městský soud v Praze tuto námitku neshledal důvodnou, přičemž k této věci konstatuje, že jak z výroku napadeného rozhodnutí, resp. z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a z jejich odůvodnění, je zřejmé, že subjektem správního deliktu zde byla společnost AAA TAXI s.r.o., tedy obchodní společnost provozující taxislužbu. Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán I. stupně vydal dne 6. 4. 2010 rozhodnutí, v němž konstatoval, že provozovatel taxislužby AAA Taxi s.r.o. porušil cenové předpisy podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), tím, že dne 5.6.2009 řidič vozidla SPZ: 5S9 7069, evidenční číslo vozidla taxislužby: 5S97069 Michal Šotola, nar. 3.3.1958, účtoval za poskytnutí taxislužby na trase Staroměstské náměstí, Praha 1 - Masarykovo nádraží, Praha 1 (vzdálenost 2,6 km) částku 345,-Kč, přestože podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 125,-Kč; za naplnění ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách se podle § 17 odst. 1 písm. b) ukládá pokuta ve výši 500 000 Kč.

Není tedy sporu o tom, že pachatelem správního deliktu je společnost AAA Taxi s.r.o. jako tedy provozovatel taxislužby, a nikoliv žalobce. To potvrdil rovněž žalovaný odvolací správní orgán, což je zřejmé z formulace, použité například na straně 3

odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že *„Porušení cenových předpisů se účastník řízení, dle zjištění kontrolních orgánů, dopustil tím, že jeho zaměstnanec za výše popsanou jízdu ...“*.

Jak potom vyložil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku výše citovaném, prodávajícím byla v daném případě právnická osoba AAA TAXI s.r.o., která byla proto také hlavním účastníkem předmětného řízení o správním deliktu, zatímco žalobce, který byl v případě posuzovaného skutku řidičem vozidla taxislužby provozované uvedenou právnickou osobou, tak představoval vedlejšího účastníka daného správního řízení. Především ale podle závěru Nejvyššího správního soudu neplatí, že by z rozhodnutí správních orgánů *„... nebylo zřejmé, kdo se měl deliktního jednání dopustit. Jak příhodně uvedl stěžovatel v kasační stížnosti, z rozhodnutí magistrátu i správního orgánu druhého stupně je zřejmé, že jednání v rozporu s cenovými předpisy se sice dopustil žalobce, ale odpovědnost za toto jednání nese provozovatel AAA TAXI s.r.o. jako prodávající. Jedná se o případ objektivní odpovědnosti právnické osoby za správní delikt.“*

Nezbývá tedy než uzavřít s tím, že identita subjektu, který se dopustil správního deliktu porušením cenové regulace, je z napadeného rozhodnutí zřejmá a nesporná, a že tímto subjektem je společnost AAA Taxi s.r.o., tedy provozovatel taxislužby, a nikoliv žalobce.

Na tomto závěru nic nemění ani to, že správní orgán I. stupně v závěru odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce se dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí podle ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě stává osobou nespolehlivou, neboť jako řidič taxislužby účtoval zákazníkovi cenu za výkon taxislužby vyšší, než je cena maximální na území hlavního města Prahy, a tím přestane splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby stanovených v ust. § 9 odst. 2 písm. e) zákona o silniční dopravě, neboť předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby. Jak totiž vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, k tomuto konstatování správního orgánu I. stupně tento soud uvedl, že *„... je skutečně poněkud matoucí a nepřesné tvrzení magistrátu uvedené na str. 8 odůvodnění jeho rozhodnutí. Magistrát zde nejprve konstatoval, že žalobce se nabytím právní moci tohoto rozhodnutí stane osobou nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. K tomu dodal, že „předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.“ Magistrát tímto tvrzením zřejmě hodlal vyjádřit, že je nepochybné, že jednání, za které sankcionuje právnickou osobu AAA TAXI s.r.o., se jako řidič vozidla taxislužby dopustil žalobce, čímž bude v jeho případě naplněna zmíněná skutková podstata „ztráty spolehlivosti“ řidiče. Z této drobné nepřesnosti však nelze dovozovat, že by rozhodnutí správních orgánů byla nesrozumitelná, jak učinil městský soud.“*

Žalobce dále v žalobě uvedl, že žalovaný se také nevypořádal s námitkami, že žalobce nemůže být označen za nespolehlivého ve smyslu zákona o silniční dopravě jen

proto, že dodržoval své zákonné povinnosti vůči zaměstnavateli, uvedené zejména v § 301 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále též jen „zákoník práce“). Žalobce je na základě pracovní smlouvy zaměstnancem provozovatele taxislužby společnosti AAA Taxi, s.r.o. Podle zmiňovaného ustanovení jsou zaměstnanci povinni mimo jiné plnit pokyny nadřízených vydané v souladu s právními předpisy. Posouzení toho, zda se v konkrétním případě pokynu daného zaměstnavatelem žalobci ohledně výše účtované ceny za poskytovanou službu, jedná či nejedná o pokyn nadřízených vydaný v souladu s právními předpisy, jistě nelze na žalobci spravedlivě požadovat. Je to naopak právě zaměstnavatel, kdo takto obtížnou právní otázku řeší a kdo může být za její případné vyřešení v rozporu s právními předpisy postižen. V posuzovaném případě však je takto postižen zaměstnanec - žalobce.

Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí opakovaně cituje četná rozhodnutí jak Městského soudu v Praze, tak i Nejvyššího správního soudu v Brně, vztahující se k problematice závaznosti tzv. maximální ceny taxislužby podle cenových předpisů, pak tím potvrzuje, že se nejedná o právní problematiku jednoznačnou, jejíž znalost by bylo možno po žalobci jako řidiči taxislužby spravedlivě požadovat. Naopak fakt, že se touto problematikou opakovaně zabývaly soudy obou stupňů, svědčí spíše o opaku. Pokud posléze žalovaný v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že řidič si musí být vědom toho, že účtování vyšších cen než maximálních stanovených oprávněným orgánem je v rozporu s právními předpisy, neboť složil zkoušku ověřující znalosti řidičů taxislužby na území hl. m. Prahy, jejíž součástí je i ověřování znalosti právních předpisů souvisejících s taxislužbou, pak tento závěr naprosto neodpovídá skutečnosti, neboť na zkoušce, kterou žalobce složil na Ústavu dopravního inženýrství v Praze dne 24. 3. 2006, nebyli řidiči seznámeni s tím, že by se ceny navyšovat nesměly. Obsahem zmiňované zkoušky je výlučně místopis, tedy ověřování znalostí řidičů, které mají zajistit rychlé poskytnutí přepravy, nikoli znalost předpisů provádějících zákon o cenách. Složení této zkoušky tedy ani nelze označit za řádné seznámení s předpisy, jak požaduje ustanovení § 301 písm. c) zákoníku práce. Obsah znalostí požadovaných při uvedené zkoušce lze zjistit např. výsledkem osoby, u níž žalobce předmětnou zkoušku složil. Naopak žalobce neměl jinou možnost než účtovat cenu předepsanou zaměstnavatelem, jak mu přikazuje i ustanovení § 301 písm. d) zákoníku práce upravující povinnost zaměstnance řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. Žalovaný se tedy snaží konstruovat subjektivní stránku na straně žalobce, která s ohledem na výše uvedené, zejména s ohledem na absenci diskutované tematiky v okruzích zmiňované zkoušky řidičů taxislužby, jednoznačně není dána.

Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou, a to především proto, že je koncipována jako obrana žalobce před odpovědností za delikt spáchaný porušením cenových předpisů. Žalobce však – jak vyloženo výše – není za tento delikt postihován, neboť nebyl subjektem, který by se jej dopustil. Pachatelem deliktu je zde společnost AAA Taxi, s.r.o. jako provozovatel taxislužby, nikoliv žalobce, a žalobci také nebyla za předmětný delikt uložena žádná sankce. Není tedy pravda, že by se žalovaný snažil konstruovat subjektivní stránku na straně žalobce. Pokud je v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně konstatováno, že žalobce se stává osobou nespolehlivou podle ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě, ve znění platném do 31. 5. 2012, pak se zde nejedná o autoritativní výrok správního orgánu, ale o konstatování skutečnosti stanovené přímo zákonem.

Soud nemohl přisvědčit ani tvrzení žalobce o tom, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou vztahující se k postavení žalobce jako zaměstnance a k jeho vázanosti zákoníkem práce. Jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí, žalovaný se touto záležitostí zabýval na straně 13, kde uvedl, že ustanovení § 301 písm. e) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, stanoví, že zaměstnanci jsou povinni dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané; dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané, pokud s nimi byli řádně seznámeni. Je nesporné, že cenové předpisy jsou předpisy vztahující se k práci vykonávané v oboru taxislužba, tudíž povinností řidiče je tyto předpisy dodržovat. Odvolací orgán se v této souvislosti dále uvedl, že v ustanovení § 301 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je jednoznačně uvedeno, že „zaměstnanci jsou povinni pracovat řádně podle svých sil, znalostí a schopností, plnit pokyny nadřízených, vydané v souladu s právními předpisy a spolupracovat s ostatními zaměstnanci“. Z toho je podle žalovaného zřejmé, že zaměstnanec je povinen plnit pouze takové pokyny zaměstnavatele, které nejsou v rozporu s platnými právními předpisy.

Soud proto konstatoval, že žalovaný tuto námitku žalobce v odvolání vypořádal a vyložil, proč ji nepovažoval za důvodnou. Jelikož v žalobě žalobce pak nijak nekonkretizuje, v jakém směru či smyslu se žalovaný s jeho námitkou nevypořádal, nemohl mu soud přisvědčit.

Konečně žalobce namítal, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní, která je předepsaná správním řádem, a správní orgán ani nečinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dní, ani se nejedná (slovy § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu) o případ zvláště složitý. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dní a dokonce i tato lhůta byla překročena a rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 25. 9. 2009 doručením oznámení o jeho zahájení, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 6.4.2010, tedy po více jak půl roce. Žalobce je toho názoru, že lhůta 30 dní stanovená správním řádem k rozhodnutí ve správním řízení není nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a přehlížené bez řádného zdůvodnění. Pokud žalovaný tvrdil, že kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami, pak žalobce namítal, že pokud s ním bylo vedeno „kontrolní řízení“, pak toto naprosto neproběhlo podle jmenovaných předpisů, neboť při něm mimo jiné nebylo kontrolované osobě - žalobci oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly, rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Uvedené tvrzení žalovaného je tak dle názoru žalobce zcela nepřezkoumatelné. Protokol ze dne 13.1.2010 pod č. C/130110/3/Ho byl sepsán až *ex post*, a to nikoli s žalobcem, ale se zástupci provozovatele taxislužby. Žalobce je proto přesvědčen, že v rámci správního řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Ani tyto námitky soud neakceptoval. Pokud jde o lhůty pro rozhodování správních orgánů, není pochyb, že v ust. § 71 správního řádu jsou stanoveny. Svou povahou jsou však lhůtami pořádkovými a jejich nedodržení zákon nespojuje s žádnými následky. Ačkoliv tedy nedodržení lhůty pro rozhodnutí představuje porušení předpisů o řízení před správním orgánem, obecně neplatí, že by toto porušení mohlo zapříčinit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nelze samozřejmě vyloučit, že by v konkrétním případě mohl takový následek nastat, ale v projednávané věci žalobce nic takového netvrdil. Důvodná není ani jeho výhrada vůči průběhu kontroly: jak je zřejmé z obsahu správního spisu a zejména z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, žalobce nebyl kontrolovaným subjektem (a následně nebyl sankcionován za správní delikt). Nebylo s ním tedy vedeno „kontrolní řízení“

a nemůže proto vznášet námitky vůči skutečným či údajným vadám a nesprávnostem v jeho průběhu; to by příslušelo pouze kontrolovanému subjektu.

Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že žádná ze žalobních námitek nebyla uplatněna důvodně, a proto podanou žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková